

forholder sig med dette som med Beskyttelse af et Kirsebærtræ med Sprællemænd, det gaar en vis Tid, men saa snart Tingen bliver opdaget, gaar det ikke mere, saa er Paafundet værdiløst.

Det eneste, jeg har set hjælpe — jeg forlanger ikke, man skal tro det, for det er ligesom Amerikanerens en ganske utrolig Historie —, var, da en Mand gjorde noget, som var fuldkommen i Strid med Naturen. Han havde først prøvet at skræmme Fuglene — det var Krager og Stære — med en udstoppet Ræv i et Træ, men det hjalp ikke, saa prøvede han med en Kat, det hjalp for en Dags Tid, men saa ikke mere. Saa prøvede han med en Ugle, den lo de ligefrem ad. Men saa havde Manden skudt en almindelig Lappedykker, og den stak han op i Træet, saa at den kunde gyngede for Vinden, og da Fuglene saa en Lappedykker gaa i Træet, fløj de deres Vej og kom ikke mere tilbage, det var et alt for naturstridigt Syn. Den Historie tænkte jeg paa, da jeg i Fjor talte med en Mand fra Sydsjælland. Jeg spurgte ham, hvorledes det gik med hans Kirsebær. Dertil svarede han: „Af vore Kirsebær fik vi ikke et eneste.“ „Hvad?“, sagde jeg, „I har jo ingen Stære dernede, saa maa I nok kunne beholde jeres Kirsebær.“ „Men vi har Maager!“ „Du vil da ikke bilde mig ind, at Maagerne sidder i Kirsebærtræerne?“ Jeg troede, ligesom Amerikaneren gjorde det med Hensyn til Historien om Bisonoksen, at han fortalte noget, der ikke var rigtigt. Saa sagde han: „Nej, de sidder ikke i Kirsebærtræerne, men en Flok paa mange Hundrede Maager flagrer om Træerne og nipper Bærrerne, indtil der ikke er et eneste tilbage.“ Saaledes fortalte han, og jeg har senere ved at forhøre mig hos det ærede Medlem fra Skelshør (R. Andersen) faaet at vide, at han kender Eksempler paa, at Maager plukker Kirsebær af Træerne. Det vilde jeg have anset for utroligt ligesom den Historie, jeg hørte i Gaar om, at Raagerne gik ud om Natten paa Marken, den er ogsaa god. Men lad os alligevel se dem prøve det. Det er jo det med de danske Dage og Nætter, at de, som bekendt, ikke er lige lange, og den Tid, da det kniber med Føden, er fra Midten af Maj til Sct. Hansdag, det er lige ved Midsommertid. Hvis Raagerne er ude paa Marken, naar Bonden staar op, siger han, at de har været der hele Natten, og det kan godt være, at de har været der, lige før Solen stod op, det vil jeg ikke tvivle paa. Men om De vil præsentere mig en Raage her paa Sjæl-

land — Bornholm vil jeg ikke tale om, den kender jeg ikke —, der ikke gaar i Seng eller ikke sætter sig til Hvile en lille kort Nat, siger jeg, at det vil jeg først se den prøve paa.

Disse bornholmske Raager er altsaa ikke som de sjællandske Raager. Paa den ene Side er de overordentlig naive, de gaar til Side for et Stykke Snor eller et Stykke Papir, og saa kommer de ikke paa det Sted, thi et saadant Stykke Papir vil sige: Der maa vi ikke æde. Saadan bærer vore sjællandske Raager sig absolut ikke ad, de er, om jeg saa maa sige, mere selvstændige næringsdrivende, og de tager ikke Hensyn til den Slags Humbugsanstalter. Men saa skal ifølge det ærede Medlems Udsagn de bornholmske Raager i en anden Retning være meget mere udviklede end de sjællandske, for det ærede Medlem fra Bornholm afviste med en vis Afsky, som dog maaske ikke var saa meget paa Raagerne som paa Drengenes Vegne, Muligheden af en Fortælling om, at en Dreng kunde krybe op i et Træ og med eet Slag slaa 5 Raager ned til den Dreng, der ventede nedenunder med en Pose. Det er der dog ikke noget utroligt i, det kan man ogsaa gøre her paa Sjælland. Inden Raageungerne har været flere Dage ude af Reden, saa at de har lært at gaa paa Vingerne, kryber de, for bedre at kunne komme til Forældrene, naar de skal have Mad, ud paa en Gren — altsaa blot de kan flagre noget med Vingerne —, og saa passer Drengen, der staar nedefor, og hvis Forretning det er at fange Raageunger, sit Snit og kryber op der, hvor Ungerne er krøbet ud, og da Ungerne aldrig nogen Sinde har set en Dreng før — de har jo ligget ganske stille oppe i Reden —, og han er dem en aldeles ligegyldig Person, der er aldrig jaget efter dem, forholder de sig lige saa roligt som Pingvinerne nede ved Sydpolen, naar de ser en Naturforsker, og hvis der saa sidder 5 Unger paa Rad, slaar Drengen naturligvis alle 5 paa een Gang, og sidder der kun een, slaar han kun den. Altsaa, i den Retning tror jeg, at det ærede Medlem ved at være venlig og elskværdig mod de antagelig barbariske Drengeneovre paa Bornholm er kommet til at gøre Raagerne derovre lidt for kloge, de er ligesom vore. Maa jeg spørge, hvilken Synd der skulde være i at slaa 5 paa een Gang? Er det værre end at slaa 5 Slag mod 5 Unger? Det indser jeg ikke. Hvis slikt drives som Sport, er det afskyeligt. Naar en Godsejer jager Fasaner op og skyder